

Roma și-a întins stăpînirea în jurul Mării Mediterane, marea din mijlocul pămîntului, cam atît cît este arealul de cultură a viței-de-vie. Și dacilor le plăcea vinul! După prăbușirea imperiului, întins prin marșurile legionarilor romani, latinității i-au rămas doar popoarele barbare din Europa, al căror stadiu social era suficient de elevat pentru a se contamina prin simpatie de valorile promovate de Urbe. Peste tot, viața urbană s-a resorbit. În Dacia, probabil, s-a stins pentru un mileniu. Fondul nostru lingvistic latin ilustrează starea socială ruralizată a provinciei. Ceea ce pentru lumea romană caracteriza un stadiu social urbanizat pentru români ele fac substanța ruralității.

Pămînt și mormînt

PAVIMENTUM, pavaj din piatră sau din pămînt bătătorit se pronunță în românește, latina din Dacia, PĂMÎNT, prin translație semantică: suprafață cultivată, sol fertil, orice teren și chiar planeta pe care trăim.

MONUMENTUM, construcție pretentioasă din piatră pentru aducerea aminte asupra celor îngropați, este în românește MORMÎNT. Orice loc de îngropăciune însemnat doar cu o modestă cruce de lemn este un mormînt.

Aceste cuvinte neutre și în latină și în română, sînt prin viață și prin moarte, legătura noastră emoțională cu lumea și dovada de latinitate și de europenitate a acestui popor trăitor într-un colț lipit de o mare dincolo de care se întind pustietăți măcinătoare de popoare fără pămînt și fără mormînt.

Morții romanilor își continuau viața sub pămîntul în care îi îngropau. De aceea nu trebuiau să îi supere — despre morți numai de bine, de aceea le puneau apă, mîncare și băutură, de aceea și astăzi noi vărsăm în pămînt un strop de vin, de aceea le urau să le fie țărîna ușoară, de aceea în timpurile foarte vechi nici nu vindeau pămîntul pentru că și-ar fi vîndut strămoșii.

Pămîntul și mormîntul mărturisesc despre familie, despre proprietate și despre comunitate (stat). Istoria rasei indo-europene s-a desfășurat în aceste coordonate. Comunismul negînd familia, proprietatea și statul întemeiat pe acestea, ne-a negat istoria și ne-a confiscat viitorul. Comunismul este asiatic nu european.

Reluîndu-ne pămîntul vom reveni în istorie.

Ion UNGUREANU

vă oferă zilnic următoarele servicii:

- Publicarea de anunțuri de mare și mică publicitate, a căror apariție se garantează pentru a doua zi, LA PREȚURI ACCESIBILE și NEGOCIABILE

- Multiplicarea de formulare de orice tip, ce nu depășesc formatul A 4 (coală ministerială)

Ziarul nostru este: ● un cotidian de atitudine cetățenească ● un cotidian al luptei FĂRĂ UMILINȚĂ ● un ziar care vă oferă informații fără compromisuri și fără rabaturi de la ADEVĂR, DEMO-

CRAȚIE, LIBERTATE ● un mijloc de luptă pașnică pentru o nouă societate românească ● un ziar de atitudine cetățenească, independent față de orice orientare politică.

Cea mai simplă metodă de a obține ziarul „21 RADICAL” este ABONAMENTUL. Numai prin abonament vi se garantează primirea ziarului nostru, depășind toate obstacolele și blocajele din difuzare. Abonamente puteți contracta pînă în ziua de 25 a fiecărei luni la orice oficiu poștal din județ, la difuzorii voluntari de presă din întreprinderi și LA SEDIUL REDACȚIEI NOASTRE. Prețul unui abonament lunar este de 66 de lei, iar pe trimestru de 198 lei, la care se adaugă taxa poștală de 5,5 lei/lună. Abonamentele colective beneficiază de o reducere de 33 la sută.

CUGETUL ZILEI

„Non idem est si duo dicunt idem” (n.r. — nu este același lucru dacă doi zic la fel).

„Altfel înțelegem noi un lucru pe care-l pricepem și altfel cei ce aud numai vorba, fără a avea o idee de ceea ce ea însemnează”.

Mihai Eminescu

DIN SUMAR:

- Proclamația de la Timișoara — pag. 2
- Omul care a spart mitingul — pag. 2
- Interviu cu un om obișnuit — pag. 3
- Salvați Universitatea sibiană — pag. 3
- Vrem dreptate și adevăr în Ferma 6 pomicolă Slimnic — pag. 3

Proclamația de la Timișoara

În 11 martie 1990 a fost dat publicității textul cunoscut sub titlul de mai sus. Destinul nu l-a impus în viața noastră socială și politică dar l-a făcut cel mai celebru text al revoluției române din 1989.

Este meritul timișorenilor că au fost primii care au reacționat în fața hotărârii Puterii de a restaura structurile comuniste.

Cu un an în urmă Sibiuul nu era încă amorțit. Duminică, 18 martie 1990, s-a desfășurat primul miting de solidarizare a unui oraș al țării cu Timișoara. Țara cunoștea atunci doar impertinențele lui Corneliu Roșianu. Nici mai tirziu n-a înțeles impertinențele președintelui țării sau ale unui parlament al nerușinării.

★

Declarația de solidarizare a Sibiului

Noi, Sibiul, ca al doilea oraș al țării care a înregistrat victime în Revoluția din Decembrie ne declarăm solidari cu „Proclamația de la Timișoara”.

În ierarhia tragică a evenimentelor, orașul nostru este alături de București și Timișoara în privința victimelor și alături de capitală ca pierderi materiale. A trecut peste Sibiu pîrjolul unui război al dictaturii comuniste împotriva poporului căci oștile turcești n-au pătruns niciodată în el, iar în fața lui Mihai Viteazul și-a deschis porțile. Cele două războaie mondiale i-au prezentat doar trupe în marș. Acum, gloanțele comuniste au mușcat din clădiri care au fost ridicate de-a lungul a șapte veacuri de eforturi. Orașul a fost disputat stăpînirii de către demonștrări încă de joi, 21.XII.1989 dimineata. Revendicările scandate în stradă au vizat instaurarea unei societăți democratice pluripartite, pe bază de alegeri libere.

La Sibiu a ființat un Comitet de Acțiune. F.S.N. a fost o creație militară ulterioară, nu una a revoluției.

Mass-media centrale au ig-

norat și au minimalizat, în mod programatic, evenimentele din orașul nostru.

Doborîrea dictaturii comuniste în România a înfăptuit-o poporul ieșit în stradă. S-a creat, în consecință, un vid de structură nu de putere. Ea revenise poporului F.S.N. a pus stăpînire pe vidul de structură în care firesc, s-a scurs puterea amorfă și anonimă. Structurile existente în România, de 45 de ani, sînt comuniste. Ele i-au format pe cei care dețin puterea azi iar ei, la rîndul lor au contribuit la formarea și consolidarea acestora.

Societățile totalitare se caracterizează prin violență și prin cultul forței. Limbajul militar le este drag: a ordona, a comanda, ordin, comandament, a raporta, a dispune raport, dispoziție, campanie, front etc. Prima dictatură în istoria României s-a prezentat sub numele de **Frontul Renașterii Naționale** (!) al lui Carol al II-lea iar dictatura lui Ceaușescu se legitima poporului sub numele de **Frontul Democrației și Unității Socialiste**. În 1946 comunistii au „cîștigat” alegerile tot într-o formulă de front.

Dacă societățile autoritare permit, pe lîngă monologul puterii, monologul opoziției, tind să-l elimine iar dialogul firav este viciat intenționat de sofisme, de pleonasme și redundanță.

În bilanțul revoluției, cîștigul cel mare este că ea a izbucnit și a dat dreptul la existență, unei opoziții. De aceea noi considerăm că revoluția nu este încheiată și declarăm:

1. Democrația presupune un dialog real între societatea civilă și puterea de stat la orice nivel: instituție, întreprindere, comună, oraș, municipiu, județ, guvern.

2. Existența mai multor partide politice puternice este o necesitate, nu o fază depășită. Altfel, recădem într-o lume în care cuvîntul îl are o singură faptă.

3. Trebuie excluse, prin lege, din viața politică, partidele extremiste de dreapta sau de stînga sau care prin doctrina și practica lor promovează dictatura sau monologul.

4. Instituirea unui stat de drept și separarea autentică și operantă a puterilor.

5. Punctul 8 din Proclamația de la Timișoara ni-l însușim în mod expres în spiritul și litera lui. Altfel revoluția nu va instaura decît o intelectocrație comunistă. Ni se spune: cu fața umană! Dar corpul, cărei specii aparține? Iar o himeră!

6. Descentralizarea administrativă, economică și culturală sînt absolut necesare procesului de democratizare; sînt valori fundamentale ale unității naționale. Nu centralismul!

(Continuare în pag. a IV-a)

Ion UNGUREANU

Ai carte ai parte

Printre sensurile pe care **Dicționarul Explicativ** al limbii române, DEX, le reține la cuvîntul CARTE sînt și acelea de act, document, dovadă, înscris. În ultimul timp multiplelor soiuri de cozi (la salam, la țigări, la carne, la chiloți) li s-a adăugat și COADA LA CARTEA FUNCİARĂ. Ce așteaptă oamenii de la acest serviciu al Notariatului? Un extras, deci un înscris din care rezultă PARTEA lor pentru a redeveni PARTICULARI.

Istoria, nicidec și nicăieri, nu a putut fi ștersă dar au fost posibile restaurări sau reparații. Ceea ce încearcă actuala Lege funciară, este o oarecare reparație a legilor de expropriere comuniste. Numai restituția integrală ar anula acele legi, dar nu se dorește acest lucru. Întrucît vînturile care ne-au înspumat istoria în ultima jumătate de veac a înghițit pe mulți dintre semenii noștri, sînt convinși că se găsesc destule titluri de proprietate nerevendicabile. Vor putea fi nu numai reconstituite titluri de proprietate, ci și constituite (improprietărite). Limitările conținute în lege nu-și au sorginea într-un corp de idei privitoare la protecția socială (vedem în alte domenii — greve, salarii, prețuri — ce protector social este guvernul!), ci într-un stîngism egalitarist de culoarea și mirosul comunismului sărăciei.

Statul și guvernul sînt ale poporului și nu invers, deci unde sînt cereri de improprietărire, poporul este îndreptățit moral să primească ceea ce îi aparține și declarat în posesia sau în proprietatea statului.

Să renunțăm la a ne preocupa de capra vecinului. Oricum acest animal este acuzat de către F.A.O. ca fiind un factor distructiv în mediu. Unde e capra este sărăcia, din Sahel și Etiopia în Grecia și din insula Sfînta Elena în Asia Mică.

A cere să moară și capra vecinului înseamnă a accepta țelul comunist de generalizare a sărăciei. Astăzi, ca-lea este opusă. Să mergem pe ea cu încredere, cu speranță și cu energie.

Ion UNGUREANU

Valea cu smîntînă

Prin anii '50, în sat, venea de la raion, tovarășul Gáll. Încropise întovărășirea care trebuia ridicată la o treaptă superioară a relațiilor socialiste de producție în agricultură și anume gospodăria agricolă colectivă — G.A.C.

Deși nu existau telefoane, cînd venea, știrea se răspîndea fulgerător. Lumea înțuia porțile și dezlega din lanț ciinii.

Eugen IORDĂNESCU

sînt pentru Basarabia ca orice român. Dar nu mai suport viața asta... Dacă trebuie, o să fac pușcărie pentru asta, dar o să ies de acolo mult mai rău, o să ies ca un ciine! (s.n.). În afară de muncă în mine este un haos. M-am sălbăticit și fiecare zi îmi toacă sufletul. Unde sînt oamenii? Unde?...“

Omul care a spart mitingul

Se numește Octavian-Ioan Candidenescu (născut la 19 ianuarie 1953), locuiește în Piața Revoluției și este cel care aruncînd în stradă cu un borcan cu roșii în bulion în timpul mitingului organizat de Asociația Pro Basarabia și Bucovina de vineri, era mai-mai să curme viața micuței Roxana Chelaru (4 ani), care tocmai trecea atunci pe sub fereastră. După mitingul înțînîm „personajul” la poliție, unde dă primele declarații. Este în stare avansată de ebrietate și nu prea pare să știe ce vorbește. Se va trezi aproape miraculos cînd află că, în conformitate cu Decretul 153/70, riscă cîteva luni de închisoare și ne va spune următoarele:

„Sînt galvanizator la secția 500 Zincare de la I.P.A.S. Azi n-am fost la serviciu. Am fost de dimineață la „Sibiul Vechi”, unde am băut 200—250 ml. de vodcă, pe care mi le-a dat pe bani tanti Marcela. (Polițiștii afirmă că în acea zi a fost interzisă servirea de băuturi alcoolice. Ce părere aveți, domnule primar?). Am băut împreună cu armata, dar nu vreau să spun cu armata asta sau cu asta. Și gata, liniște! Am fost după aia la cineva acasă și apoi am băut la „Dunărea”. Am urcat la mine și am dat cu borcanul. I-am dat drumul jos pentru că s-au făcut multe mitinguri acolo. Am vrut să lovesc ideea de minciună care există în toți (s.n.). Dacă știu pentru ce era mitingul? În primul rînd de adeziune pentru Alianța Civică, la care eu n-am nimic împotriva.

Dar m-a supărat sărăcia din țară! Eu sînt un om sărac și am în jurul meu numai săraci, dar nu cu duhuș cum zic unii. Am și eu un copil, îl cheamă Gabriel și va împlini 13 ani. Mă gîndesc că altul ca mine îl putea nenoroci cu un borcan și atunci eu cred că-l omoram dacă-l prindeam. Și pe mine mă linșau oamenii dacă nu veneați voi (poliția — n.n.) să mă luați înainte de a ajunge ei sus. Nu mi-e frică de răspundere și știu acum că o să plătesc scump prostia asta și paharele pe care le-am băut. Cum am ajuns aici? Eu sînt un sihastru, trăiesc de 8 ani singur. Nevasta a divorțat, eu am făcut pușcărie pentru că am încercat să trec frontiera. De opt ani de zile nu fac altceva decît să fiu eu, eu, eu... Nu știu decît să muncesc, să plătesc chiria și mîncarea și să beau uneori. Azi am băut pentru că miine e parastatul de șase luni al lui tata. Eu nu suport moartea! Am fost la București în Revoluție și am văzut zeci de morți pe lîngă mine... Și sîntem tot săraci... Eu urăsc oamenii, nu mi-au făcut decît rău în ultima vreme... Îmi ocup timpul citind. Îmi place Freud, Byron, Baudelaire. N-am prea multă școală, dar îmi place. (Are 8 clase + școala profesională de tipografie. Știe bi-nișor franceza și germana și poate răspunde la întrebări referitoare la operele celor trei eitați de el — n.n.).

Știu că beția nu scuza și-ți spun acum că dacă mitingul a fost pentru Basarabia, și eu

Toată suflarea satului de la bătrîni la copii, îi știa de frică și era bine să nu fie înțînît.

Cum arăta tov. Gáll? Un bărbat dolofan, cu polipi, cu buze mari răsfrînte, mereu un-suroase și mustăți răsucite a la Franz Josef. Era în preajma Crăciunului și se tăiau porcii. De acum tata nu se mai ferea de Gáll întrucît era înscris în întovărășire, pentru că avea o fată, deja, profesoară la unul din cele trei licee din oraș și un băiat student la Brașov. Pentru ei acceptase înscriserea „benevolă”, spre a nu fi dați afară. Gáll intra în curte. — Ce mai faci, nea Ioane? — Mulțam, bine. Tai porcul; dacă aveți timp disează, poftiți la pomana porcului. A venit. După ce s-a mîncat bine și s-a băut pe măsură și după ce s-au mai slăbit brăcînarele, s-au dezlegat și limbile. Noi, copiii ne învîrteam prin casă și trăgeam cu ochiul, din curiozitate și spaimă, către acest bărbat de care se temea satul.

La întrebările tatei, cum va fi în colectiv, cine va avea grijă de animalele de muncă, Gáll, sătul, își șterge încet mustățile cu dosul mîinii, le răsucesce între degete, își dă capul pe spate, și mulțumit de sine începe să explice cu o precizie desăvîrșită toate amănuntele unui viitor planificat pînă în veșnicie. Uite cum va fi, nea Ioane: vor fi oameni care vor lucra numai la cîmp și alții numai la grădină; se vor aduce tractoare de la oraș; nu se vor mai crește decît animale de carne și lapte. Va fi atîta lapte încît va curge rîuri. — Vezi, dumneata, valea asta din fața casei? (Valea curgea prin sat încadrată de două ulite). Pe ea va curge lapte și smîntînă!

Mi-am închipuit că aș putea muia bucata de pîine în smîntîna vîii, pe care de altfel, curgea puțină apă tulburată de giște.

Dacă va mai fi trăind ar merita să-l caut la una din cozile care se formează către ziuă pentru lapte și să-l amintesc de valea cu smîntînă.

A consemnat
Ion UNGUREANU

ISTORIA DIN MERS

Interviu cu un om obișnuit

MOȘTENITORII
ȘI LEGEA F.F.

— Ne-am cunoscut în decembrie '89. Vă mai amintiți ce s-a întâmplat la sfârșitul anului '89?

— Desigur. În 22 decembrie '89 am avut curajul de a intra primul în fostul comitet județean p.c.r. Fosta nomenclatură era strinsă în bloc acolo. La 5 minute după ce am intrat a venit și un ofițer însoțit de 7 soldați. La percheziția efectuată s-au găsit asupra celor strinși acolo tot felul de arme, pistoale, bastoane, stilette, unele din ele ascunse chiar la ciorap și la cureaua pantalonilor. Sint convins că nu le aveau pentru a vină canguri.

— Ce s-a mai întâmplat atunci?

— Au intrat acolo și alți revoluționari împreună cu care am efectuat o percheziție în toată clădirea. Am fost obligați să forțăm câteva uși. Pe tot acest traseu am fost conduși de un „tovarăș” care a încercat să ne păcălească. Percheziționându-l i-am găsit un pistol la cureaua pantalonului, la spate. A fost arestat și predat armatei. Nu știu cine a fost și nici ce s-a întâmplat cu el. Noi aveam atunci încredere în armată. Am realizat că nu simțeam în siguranță și am propus să mergem la unitatea din Calea Dumbrăvii. Scărlătescu a încercat să ne oprească de câteva ori. Sigur a fost trimis de ceilalți din sediu. Acolo erau cam toți din nomenclatură, mai puțin Corlaci care sub presiunea mulțimii a fost alungat de „foștii săi tovarăși”. Am fost primiți în unitate și după 5 minute am fost urcați într-o mașină și trimiși

dl. CÎRLOTESCU DUMITRU, maistru la I.U.P.S. Sibiu

înapoi. Eram aproximativ 30 de persoane. În cele din urmă am ajuns la Casa Armatei, unde s-a constituit unul din cele două fronturi.

— Credeți că nu s-a spus chiar tot adevărul despre aceste momente?

— Nu s-a spus tot. S-au întâmplat multe lucruri neclare. Am fost trimiși la fabrici pentru a organiza activitatea. Tot timpul am ținut legătura telefonic cu Frontul. La un moment dat nu a mai răspuns nimeni. Ni s-a dat un alt număr de telefon. Acesta a fost momentul în care a apărut Dragomir.

Unul din aspectele care nu se cunosc este acela al comandamentului de la I.P.A.S.

— Ce este cu acest comandament?

— În 21 spre 22 decembrie Nicu Ceaușescu s-a deplasat la I.P.A.S. unde au fost chemați șefii de întreprinderi, secretarii de partid și oamenii de încredere. În 22 în întreprinderi se lucra la întocmirea listelor cu cei care au participat la manifestații, spun acest lucru deoarece și eu am fost cap de listă.

— Vă era teamă?

— Îmi era și nu-mi era. Nu mai aveam ce pierde. Eram uimit însă de ceea ce descopeream la fiecare pas. De exemplu: aveam în pază printre altele și stația de oxigen lichid. Printre cele peste 2000 de tuburi pline cu oxigen, am descoperit unul care avea capacul încărcat cu vaselină. Pe el scria U.M. 01205. Nu știu

dacă s-a urmărit să explodeze la noi, urmînd ca să le antreneze prin simpatie și pe celelalte sau în unitatea militară. Tubul a fost descoperit din întâmplare în cadrul unității militare. Am făcut o sesizare Procuraturii Militare dar ea a rămas fără răspuns.

— Ce credeți de fapt că s-a întâmplat în dec. '89?

— În Timișoara și în Sibiu a fost o revoluție spontană. În București cred că a fost lovitură de stat. Ce s-a întâmplat în București cred că a fost o manevră bine gândită de unii care au reușit destul de devreme să ajungă la Televiziune și să-și însușească întreaga mișcare pe care au folosit-o și o folosesc și astăzi în scop personal.

— Ce ați sperat în decembrie '89?

— Într-o viață mai bună, în șansa de a putea oferi familiilor noastre mai mult.

— Acum?

— Este mult mai rău decât înainte de decembrie '89. La serviciu lucrurile merg anapoda. Nu avem de lucru, oamenii sînt trimiși acasă. Liberalizarea prețurilor ne împiedică să ne vindem marfa.

Executăm încărcătoare frontale de tip IFRON, de care este plină curtea întreprinderii, nu le cumpără nimeni, sînt prea scumpe. Nu este adevărat că oamenii nu vor să muncească. Numai un iresponsabil nu ar muncii în condițiile actuale. Cu salariul pe care îl iei nu mai ai curajul să intri în magazin. Pentru noi ziua de 1 aprilie și asta nu e o păcăleală, este începutul unei „epoci a disperării”. Ceea ce ne oferă guvernul este apă de ploaie. Tot ceea ce se întâmplă cu noi este un regres.

— Revoluția ne-a ajutat pe noi cei mulți?

— Pe noi în nici un caz nu ne-a ajutat. Revoluția i-a ajutat pe cei necinștiți. Oamenii cinstiți formează deja pătură săracă a românilor care trăiesc cu datorii de la avans la lichidare. Poporul român devine de un balcanism care nu-i face cinste.

— Ce credeți că ar trebui făcut?

— Există două posibilități. Cine nu știe să conducă să lase asta pe seama celor care știu, sau să ieșim din nou în

(continuare în pag. a IV-a)

A consemnat

Dan Ioan BOGDAN

Vrem dreptate și adevăr în F6
pomicolă Slimnic

Sîntem un grup de muncitori din Ferma 6 aparținînd de I.A.S. Slimnic, și care solicităm de mai multă vreme să cumpărăm tractorul cu numărul de înmatriculare 41-SB-4284. Sîntem purtați cu vorba și sfătuiți să mai avem răbdare că problema noastră va fi în cele din urmă rezolvată.

Răbdarea noastră a trecut dar nici tractorul nu mai este în fermă. Am aflat că a fost vîndut. Cui, nu știm. Cumpărătorul nu se cunoaște. Socotim că prioritatea la cumpărarea acestui tractor am fi avut-o noi, muncitorii direct productivi și nu alții. Dacă am spus că vom cere să se facă lumină în acest caz am

fost amenințați cu tot felul de pile și relații pe care le au unii.

Așteptăm ca forurile în drept să limpezească această situație.

Un grup de muncitori
de la Ferma 6 — I.A.S.
Slimnic

— BALADĂ
DIN ȚARA
LU'NIME —

Fapt divers

*Doi caralii și-un bișnițar
ciocneau coniaze într-un bar
și plînuiau pe îndelete
sticlindu-și ochii către fete.*

*Erau, mîi nene, trei arzoaice
trufase ca niște tigroaice;
se prefăceau că au ce face
că nici vischiul nu le place,*

*iar ele doar pentru o cafea
stau proțâpîte la teighea.
Vor zăbovi preț de-o țigară
apoi s-or duce, într-o doară*

*haiducu', le făcu un semn
primît cu un refuz, prea demn
să fie chiar adevărat.
Și cred că știți ce a urmat.*

*Dar asta e altă poveste,
pe cînd a noastră-atîta este:
doi caralii și-un bișnițar
vrăjeau trei fufe la un bar.*

Ovidiu STANOMIR

Credibil dar...
neadevărat

● Nu este adevărat că în decembrie 1989, armata a tras în populația din Timișoara, Sibiu, București, Cluj, Brașov etc.

● Nu este adevărat că în acea perioadă au fost foarte mulți turiști ruși în țară.

● Nu este adevărat că un soldat aflat pe un tanc în Piața Revoluției din Sibiu a răspuns cu „Spasiva” unei fete care i-a dat un corn și o cană cu ceai fierbinte. Este adevărat că acest cuvînt face parte din vocabularul rușilor, bulgarilor etc. și înseamnă „mulțumesc”.

● Nu este adevărat că la Morga din Sibiu au fost văzute cadavre cu fizionomie tipic negroidă și că ar fi existat elemente teroriste în țară.

C.P.

Cartuș Sau poate mi se pare

Picioarele celor din stînga alunecau puțin cîte puțin, pînă cînd tălpile lor au întîlnit denivelarea terenului. Aici călcîiele s-au proptit bine și grupul a rămas pe loc. Gîfuituri și icnete scurte se auzeau clar. În jur un miros de sudoare grea, plutea peste noi spectatorii. Au renunțat la întrecere și au început să se îmbrățișeze, apoi să se pupe să-și strîngă mîinile unsuroase. Privirile piezișe pe care ni le aruncau dovedeau că pregătesc ceva. Nu am aflat despre ce este vorba decît în momentul în care frînghia de gumă a înconjurat gîtul fiecăruia dintre noi. Abia acum s-au pus pe tras cu adevărat. Gurile larg deschise căutau să soarbă puțin aer. Simțeam cum sub strînsor Nodul lui Adam se sfarmă. Am uitat pentru o clipă de dreptate, de revoluție, de cinste, de tot. Ochii aproape plezneau și trupurile tresăreau în convulsii violente. Halal scenariu! Halal tehnică! Nu am avut curiozitatea să citesc mai departe. Pentru ceea ce am citit căutam un corespondent în viața de toate zilele. Unul mi s-a părut potrivit: ce-i strînsi de gît — noi: cele două echipe bîne hrănite — mînuitorii legii și executivul lor, frînghia — legea.

Sau poate mi se pare?

Dan Ioan BOGDAN

Salvați UNIVERSITATEA sibiană
— Apel —

Nu fără strădanii deosebite, după Revoluția din Decembrie '89, am reușit să refacem handicapul după 45 de ani de guvernare comunistă, redînd bătrînei cetăți transilvane a Sibiului statutul de oraș universitar. Și în aceste clipe de euforie pentru marea eucerie, meritată de altfel pe deplin, am visat ca orașul în care trăim să-și redobîndească și prin lumina spiritului universitar, tradiția de centru de cultură și civilizație multiseclară, dobîndită în timp din viața spirituală elevată a marilor cărturari care și-au legat numele de cel al multiseclarului burg de la poalele Carpaților.

Am crezut, atunci la început de drum, în dorința tuturor sibiienilor de a face din acest centru universitar redobîndit, unul dintre cele de referință ale țării și de ce nu al Europei, în ideea accesului nostru cît mai rapid spre civilizația bătrînului continent pe care ne-a fost dat să sălășluim. Să fi fost oare un entuziasm trecător? Să nu mai avem sentimente față de proprii noștri copii? Să nu mai intereseze oare și să nu mai credem în viitorul lor?

Altfel cum am putea explica această lipsă vădită de interes față de ceea ce ar trebui să reprezinte cel mai de căpătîi focar de cultură și de viață spirituală al Sibiului, la nici un an de cînd Universitatea și-a deschis porțile celor dornici de o cit mai aprofundată cunoaștere? Să nu fim capabili a ne sacrifica chiar propriile noastre interese, dacă este nevoie pentru a putea conferi viabilitate unei instituții pe care ne-am dorit-o din adîncurile ființei? Cel puțin, după cum evoluează, sau mai adevărat spus, regresează viața Universității sibieni, se pare că nu. Sau cel puțin ne aflăm într-un impas pe care dintr-o voință u-

nanimă trebuie să-l depășim. Și nu oricum, ci în beneficiul total al Universității sibieni.

Să lăsăm așadar deoparte, cetățenii ai Sibiului, orgoliile și convingerile noastre politice, să uităm măcar pentru o clipă de frîntările pentru existența noastră cotidiană și uniți într-un admirabil act de voință colectivă să gîndim ce am putea face pentru salvarea Universității sibieni, în fond a viitorului propriilor noștri copii.

Muncitori, fiți alături de studenți și profesorii universitari, decani și rectori în mișcarea lor revendicativă! Astăzi, mai mult ca oricînd, avem nevoie de cadre bine pregătite, de minți luminate, capabile să sprijine efortul general de progres al națiunii. Întreprinderile județului, instituțiile de ocrotiri sociale și cele propagatoare de cultură au nevoie de viitorii specialiști care învață în aulele Universității sibieni!

Intelctuali, forța voastră numerică și calitativă, în beneficiul vieții tuturor concetățenilor noștri poate spori în situația în care viața universitară sibiană se va înscrie pe un făgaș normal!

Sindicaliști, cauza studenților și a profesorilor universitari sibieni este și a voastră!

Nu, nu! Universitatea sibiană nu trebuie să intre definitiv și irevocabil în vrie, datorită nepăsării și inconsecvenței, celor ce au puterea de decizie pe plan local! Ea trebuie să prospere prin voință și efortul nostru al tuturor. Acum, pînă nu va fi prea tîrziu, pentru a nu fi nevoiți să vorbim din nou despre Universitate, ca despre ceva ce vine din vremuri de demult.

Organizația județeană Sibiu a
Partidului Național Liberal

Mica publicitate

VINZARI-CUMPARARI

- Vind televizor alb-negru. Telefon 2 62 40. (3134)
- Vind televizor alb-negru Sirius 208 B, sigilat, strada Băicoi nr. 1 A, Sibiu.

Cumpăr orice fel de valută. Telefon 2 95 31. (3127)

- Vind formulare joc Sighișoara, video recorder Panasonic, televizor Miraj 4. Orele 16-20. Calea Cîrnădiei nr. 17, bl. 23, ap. 26.

- Vind colțar nou din patru corpuri. Telefon 8 89 71. (3128)

- Vind televizor color. Informații Sibiu, telefon 4 05 43. (3129)

- Vind fia. 800 kg. Telefon 924/1 63 40. (3130)

DIVERSE

- PHOEBUS SIGHIȘOARA - Sucursala Sibiu cu sediul în str. Băicoi nr. 1 A funcțio-

nează după orarul: luni, marți, miercuri, joi între orele 8-12, 16-19 și vineri între orele 8-12. (3124)

• ASOCIAȚIA UMANITARĂ A HANDICAPATILOR SIBIU roagă toți membrii posesori de autoturisme înscrși pe listele asociației să se prezinte la sediul din str. Hegel nr. 3 pentru ridicarea tichetelor. Program: luni, marți, miercuri, joi între orele 7,30-9,45. (3131)

Anunț pe această cale pe dl. CIOABA ION, domiciliat în Sibiu, Șos. Alba Iulia nr. 46, președinte al Partidului Romilor din România, că a trecut de mult termenul la care domnia sa se obliga să-mi achite suma de 4000 lei. În cazul în care se hotărăște să o facă, pot fi găsit la adresa: MERGHINDEAL nr. 185. Căldărar Victor. (3135)

INSTITUTUL DE CERCETĂRI SOCIO-UMANE SIBIU

al Academiei Române

ANUNȚĂ CONCURS pentru ocuparea următoarelor posturi de cercetare științifică:

- CERCETĂTOR PRINCIPAL II, specialitatea „Istoria arhitecturii și a urbanismului”;
- CERCETĂTOR PRINCIPAL III, specialitatea „Istoria contemporană a României — problema minorităților naționale 1918-1945”;
- CERCETĂTOR PRINCIPAL III, specialitatea „Sociologia schimbării sociale — schimbarea socială și intelectuală”.

Candidații vor depune pînă la data de 15 aprilie 1991:

- cerere de înscriere la concurs;
- curriculum vitae;
- lista lucrărilor științifice publicate în specialitatea respectivă;
- un exemplar din lucrările științifice publicate;
- fotocopie după diploma de doctorat sau adeverința de doctorand.

Informații suplimentare la secretariatul Institutului, str. Lucian Blaga nr. 13, tel. 1 16 96; 1 76 05.

— 75 —

• Tv.R. ne-a adus la cunoștință că la 15 martie este Ziua Mondială a Consumatorului. Pentru români chestia sună a „ce-i lipsea chelului”.

• La cimitirul Bellu (catholic) a avut loc ceremonia de deshumare a primului ministru al guvernului polonez refugiat în România din fața trupelor naziste, Jozsef Beck. România mai era atunci printre democrațiile Europei. Garda militară a fost îmbrăcată în penibilă uniformă sovietizată. Armata română a abilitat, încă din toamnă și alte uniforme. Imaginile de la această emoționantă ceremonie de repatriere a unui om politic de statură europeană vor circula în toată lumea și vor intra în arhive. În asemenea mantă, ne arătam noi lumii? Dorobanții sînt rezervați pentru a da onorul la palatul regal Cotroceni, președintelui ales. O gafă diplomatică!

• Referendumul sovietic din 17 martie a început încă din 14. III! Un stat care a venit pe pămînturi străine cu armata își asigură un simulacru de legalitate stabilind secțiile de votare în unitățile militare. Cum se desfășoară votarea este TAINA MILITARĂ (sintagma aparține televiziunii din Chișinău).

• Mai să-mi dea lacrimile pentru parlamentari. Cît se

OMNES

spetesc ei să ne asigure LINIȘTEA. Merită banii pe care îi primesc. Cred că le-ar trebui dublată indemnizația, pentru spor de pericolozitate. Parlamentul este un aisberg (șapte părți sînt sub apă). Poporul este vaporul. Important este ca traiectoriile lor să nu se intersecteze. Sperăm ca înainte de a se topi

Nu vă bucurați (sau nu vă speriați, după caz), nu este vorba despre oel la care vă gândiți. Este doar titlul original al filmului de simbioză seara. L-am putut vedea la televizor pe Alain Delon. De data aceasta nu în rolul unui polițist. Și nici al unui „apaș”. Ci în acela, în care excelează, de justițiar.

Inițial, Xavier Marechal construiește un „Alibi pentru un prieten”. Dar acesta, Philippe Dubaye, a intrat în posesia unui dosar care conține piese compromițătoare despre multe personaje suspecte. Philippe este asasinat. Iar Xavier, intrat în posesia acelui dosar, nu vrea altceva decît să afle numele crimina-

Declarația de solidarizare a Sibiului

(urmăre din pag. a II-a)

7. Toate mișcările sociale și politice majore din istoria modernă a României, pînă la apariția dictaturilor, acum mai bine de o jumătate de secol, au ca trăsătură comună ideea de europenizare a statului și a societății. Această revoluție nu poate și nu trebuie să facă excepții. Prin geografie și prin istorie aparținem Europei, nu altui continent, nu altei culturi și nici altei civilizații.

8. Sibiul este un oraș românesc și european, în care trăiesc români, germani, maghiari, evrei, țigani și care, refuză naționalismul, ca fiind o diversivune tipic antidemocratică, antipopulară și contrarevoluționară.

9. Acțiunile puterii de stat

trebuie să se caracterizeze prin transparență. Acum, ele sînt o pace și au drept consecință: neliniștea și dezorientarea. Se impun cu necesitate:

a. încetarea politicii ușilor închise;

b. încetarea ascunderii adevărului despre revoluție;

c. publicarea adevărului despre forțele și acțiunile antidemocratice și antipopulare ale regimului comunist;

d. publicarea listelor complete ale efectivelor miliției și securității;

e. publicarea listelor de transferări și epurări efectuate;

f. publicarea listelor complete ale colaboratorilor și informatorilor miliției și securității;

g. publicarea detaliată a averilor P.C.R.

Numai astfel va fi instaurată liniștea și va fi câștigată încrederea poporului, a acestui popor care niciodată n-a încercat vendeta și teroarea, ele fiind un apanaj al unor organizații extremiste cu ideologii impotente de-a aiurea în secolul nostru.

10. Facem apel către întreaga țară să se desfășoare mișcări pentru democrație. Trebuie să ne asumăm responsabilitatea democrației.

Pronunțată în Sibiu, 18.03.1990

★

Acest text a fost transcris de pe videocasetă. Considerăm că la prima aniversare este necesară aducerea aminte, întrucât actualitatea lui este din nenorocire, evidentă.

PROGRAMUL TV

MARTI, 19 MARTIE 1991

10,00 Actualități. 10,10 Horoscopul zilei. 10,20 Film artistic: „Măritișul” (Franța, 1948). 12,00 Ora de muzică. 13,00 Universul cultural — Univers creștin. 13,30 Avanspremieră Tv. 13,40 Bijuterii muzicale. 14,00 Actualități. 14,10 Audio-Vizual-Studio. 14,30 Documentar științific: „Antartica”. 15,00 Preuniversitaria. 15,30 Telescoală. Curs de limba franceză. Curs de limba rusă. 16,00 Medicina pentru toți. 16,15 Chela succesiunii. 16,40 Muzica pentru toți. 17,00 Conviețuiri. 17,30 Forum. 18,10 Tele-discul muzicii populare. 18,30 Economia încotro? 19,00 Muzicorama. 19,35 Desene animate. 20,00 Actualități. Cronică Parlamentului. 21,00 Telecinemateca: „Nelegiuirea” (Franța, 1955). 22,45 Salut, prieteni! 23,45 Actualități.

(soarta tuturor aisbergurilor) să-i iasă culoarea în apă.

• Toate prăvăliile privatizate cuprind, obligatoriu, între amenajările lor, montarea de gratii pe vitrine și pe uși. Semn că hoții bîntuie în rîvnă lor la bunul altuia și că boactării (pentru care plătim impozit) dorm. Propun să-mi monteze în loc de gratii Automatische Beobachter. Este mai ieftin și oricum tot își aduc marfa din Germania.

Ion UNGUREANU

Interviu cu un om obișnuit

(urmăre din pag. a III-a)

stradă și să ne cerem drepturile. De ce spun asta? Pentru că sub Gh. Gheorghiu-Dej am fost generație de sacrificiu. Sub Ceaușescu la fel. Acum sub Iliescu sîntem tot de sacrificiu. Asta înseamnă că sîntem o țară de sacrificiu.

— Ce părere aveți astăzi despre F.S.N.?

— Este evidentă schimbarea. Din P.C.R. în F.S.N.

Pentru ceea ce există la Sibiu în momentul de față îl învinuiesc în primul rînd pe Dragomir. El a permis actualilor conducători locali să intre atunci în conducere. Nu aveau ce căuta atunci la conducerea județului, cum nu au nici astăzi. Populația care cunoaște o parte din manevrele făcute ar trebui să ajute la înlăturarea corupției, a hoției și a minciunii. Sprijinindu-i pe cei care nu merită nu ne facem decît un deserviciu. Poate ar trebui să luăm ca-lul de căpăstru și să-l conducem pe drumul adevăratei democrații. Nu mai avem nevoie de comunisti corupți și compromiși. Mă mir că ei nu au înțeles asta.

— Ați fost membru p.c.r.?

— Da, 22 de ani, într-o inerție în care s-a aflat toată lumea. Ieri era greu să nu fi pecerist, astăzi e greu să nu fi fesenist.

— Ați aderat la vreun partid?

— Nu, și nu o voi face. Sînt curios ce au făcut activiștii p.c.r. cu carnetele de partid. În urmă cu un an speranțele lor mi se păreau utopice. Astăzi descoperim că speranțele lor s-au realizat aproape în întregime.

— Unde credeți că s-a greșit?

— Comunistii au gîndit bine. Noi am căzut în plasa pe

care ne-au întins-o. Iliescu va fi la fel de greu de înlăturat ca și Ceaușescu. Cred că este pînă și el mirat de felul cum i-au reușit toate. Ei rămîn cu puterea, noi cu dezamăgirea și necazul.

— Libertatea...

— Asta este iluzorie, este doar aparentă, în fond sîntem mai îngrădiți decît oricînd. Legea vine în sprijinul puterii și este împotriva noastră. Dacă doriți un exemplu să luăm C.A.D.A. Cine a încercat o adevărată reformă a fost înlăturat. Azi-mîine o să fim înlăturați cu toții dacă se continuă în ritmul acesta aberant.

Puterea ne dă de lucru pentru a o lăsa în pace. Preocupările noastre trebuie să ne ajute să supraviețuim, nu să ne ocupăm de o activitate critică la adresa actualilor guvernanti. Mă întreb pînă unde vor întinde coarda? Cîndva ea va plesni și atunci cineva trebuie să plătească.

— Ce părere aveți despre Guvern?

— Un guvern este bun atunci cînd se îngrijește de cei pe care îi conduce. Cînd nu o face este un guvern rău. Minciuna lui Ceaușescu cu „bunăstarea poporului” este mic copil pe lingă „protecția socială” a guvernului Roman, care este „admirabilă dar lipsește cu desăvîrșire”.

Lumea ar trebui să se trezească la realitate pentru că nu este bine ce se întîmplă cu noi. Statutul de sclav nu se potrivește românului. Dacă în '89 s-a putut, înseamnă că se mai poate...

— Nu vă e teamă că acest interviu ar putea fi în dezavantajul dumneavoastră?

— Nu mi-e teamă de asta. Îmi este în schimb teamă de ceea ce urmează pentru întreg poporul român.

Moartea unui putregai

tru că, urmărind „Moartea unui putregai”, cite o replică îmi prilejuia neașteptate asociații de idei. De ex.: „Ești cinstit, precum erau bunicii noștri. Nu mai e de actualitate”, îi spune Tomsky lui Xavier. Dar ce spuneți despre replica: „Cuvinte ca beligeranți sau aliați sînt de prisos. Nu avem amici, avem

clienți”. Comisarul Morot i se confesează lui Xavier: „... și știu pe toți ticăloșii. Le string mîna”. „Și uneori gîtu” replică Xavier. „Dar ... nu știu ce calvar e să distrezi proș-

pe Philippe”, spune la un moment dat Xavier, cunoscînd de-acum din ce în ce mai bine dedesubturile afacerilor (citiți: murdăriilor) în care a fost implicat prietenul său. Afaceri în spatele cărora „Nu e nimeni. Sînt grupuri de interese care se suprapun”.

Da, iubite cititorule, așa vîd și eu situația noastră: evenimentele care se suprapun (mai toate amărîndu-ne viața, și așa nu prea veselă) nu sînt dirijate de cineva anume. Ci de grupurile de interese care se suprapun. Și pentru care situațiile speciale din Kuwait, Albania, Republica Moldova, România sau țările baltice nu sînt decît pretexte de care se folosesc pentru a-și consolida supremația.

Ovidiu TOMULEȚIU